

59 ולחלן (ע"פ) תבאר הגמרא במה חולק רבי עקיבא על דברי רבי יהושע.  
 60 מבררת הגמרא: **בְּמֵאֵי קְמִיפְלִיגֵי** – במה נחלקו רבי יִשְׁמַעְאֵל שאמר  
 61 שעז שילדה בתוך שנתה, ולדה ודאי לכהן, ורבי יְהוֹשֻׁעַ, שאמר לו  
 62 שטעות היא בידו משום שסימן הולד בבהמה דקה טינוף וכו'. שואלת  
 63 הגמרא: לִמָּא בְּטִינּוּף פּוּטְרָא קְמִיפְלִיגֵי – האם נאמר שנחלקו אם  
 64 טינוף נחשב כלדות ולד, ומועיל לפטור את הולד הנולד אחריו  
 65 מבכורה, שרבי יִשְׁמַעְאֵל סבר טִינּוּף אֵינוֹ פּוּטְרָא, כלומר אפילו אם  
 66 ידוע שטינפה אינה נפטרת מבכורה, ורבי יְהוֹשֻׁעַ סבר טִינּוּף פּוּטְרָא.  
 67 משיבה הגמרא: לא בזה נחלקו, ובודאי אִי דְחִוּוּנָא דְטִינּוּף – אם  
 68 ראינו שבהמה זו טינפה, דְּכֹלֵי עֲלָמָא לֹא פְלִיגֵי – כולם לא חולקים  
 69 דְטִינּוּף פּוּטְרָא, וְהָכֵא כְחוֹשְׁשֵׁי לְטִינּוּף קָא מִיפְלִיגֵי – והמחלוקת  
 70 כאן היא האם לחשוש שהבהמה טינפה אצל המוכר, רבי יִשְׁמַעְאֵל  
 71 סבר אֵין חוֹשְׁשֵׁי לְטִינּוּף, שהרי רוב בהמות אינן מטנפות ולא  
 72 כאשר מתעברות וילדות, וְאֵילוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ סָבַר חוֹשְׁשֵׁי לְטִינּוּף,  
 73 ולכן ולדה הראשון הוא רק ספק בכור.  
 74 מקשה הגמרא על ביאור זה: וְכִי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל לֹא חִיֵּשׁ לְמִיעוּט,  
 75 וְהָאִמְרָא –[והרי לעיל אמר] רַבָּא, מְחַוְּנָתָא – דבר ברור הוא שרבי  
 76 יִשְׁמַעְאֵל פְּרָבֵי מֵאִיר סְבִירָא לִיה דְחִיֵּשׁ לְמִיעוּט – דעתו כרבי  
 77 מאיר שחושש למיעוט, ואם כן גם בנידון זה, יש לחשוש למיעוט  
 78 מטנפות, ולא יהיה הולד אלא ספק בכור.  
 79 מתרצת הגמרא: כִּי חִיֵּשׁ – מה שמצינו לעיל שרבי ישמעאל חושש  
 80 למיעוט, הוא דווקא כשהמיעוט מכריע לְחוּמְרָא, לומר שהולד ספק  
 81 בכור ולא ודאי פשוט, אבל לְקוּלָּא – כאשר החשש למיעוט יגרום  
 82 להקל ולומר שהולד הנולד בתוך שנה אינו בכור ודאי אלא רק ספק,  
 83 לֹא חִיֵּשׁ – לא חשש לו, אלא דן על פי הרוב, לומר שהולד ודאי  
 84 בכור.  
 85 הגמרא מביאה ביאור נוסף במחלוקת רבי יהושע ורבי ישמעאל:  
 86 וְאִיבְעִית אִמָּא – ואם תרצה תוכל לבאר מחלוקתם כך, שרבי  
 87 ישמעאל בִּין לְקוּלָּא בִּין לְחוּמְרָא חִיֵּשׁ לְמִיעוּט, וְהָכֵא בְּמִטְנַפְתָּ  
 88 וְחוּזְרָת וְיולדת בתוך שְׁנָתָה קְמִיפְלִיגֵי – וכאן נחלקו האם בהמה  
 89 יכולה להספיק גם לטנף וגם ללדת בתוך שנתה הראשונה, ורבי  
 90 יִשְׁמַעְאֵל סבר, מְטַנְפַת אֵינָה חוּזְרָת וְיולדת בתוך שְׁנָתָה, וְהָא  
 91 מְדִאוּלִיד – וממה שבהמה זו ילדה מוכח שרַבָּא לֹא טְנִיף – שוראי  
 92 קודם לכן לא טינפה, ונמצא שהולד שילדה בתוך שנתה, הוא בכור  
 93 ודאי, וְאֵילוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ סָבַר, מְטַנְפַת חוּזְרָת וְיולדת בתוך שְׁנָתָה,  
 94 ואף שילדה בתוך שנתה הראשונה, עדיין יש לחוש שמא טינפה אצל  
 95 המוכר קודם שנקנתה, ולכן הולד הזה הוא ספק.  
 96 הגמרא מבארת את המשך הברייתא: רבי יהושע הוסיף ואמר, וְאֵינִי  
 97 אֵינִי אֹמְרָא כֵּן, אֵלֹא עֵז שְׁטִינְפָה פֶת שֶׁשָׁה יולדת תוך שְׁנָתָה, רַחֵל  
 98 שְׁטִינְפָה פֶת שְׁנָתָה יולדת בתוך שְׁנָתָה. שואלת הגמרא: מֵאִי אִיכָא  
 99 בִּין גְּמָרִיָּה לְסְבִירָה – מה החילוק בין מה שאמר בשם רבותיו לבין  
 100 מה שאמר בשם עצמו, והרי בין לפי גמריה ובין לפי סבריה חוששין  
 101 לטינוף, והולד הראשון אינו נחשב בכור ודאי אלא ספק.  
 102 משיבה הגמרא: החילוק בין 'גמריה' ל'סבריה' הוא באופן שראינו  
 103 שְׁטִינְפָה בְּסוּף שֶׁשָׁה – מיד לאחר ששה חודשים כלומר  
 104 בתחילת החודש השביעי, וְאִיכָא בִּינְיָהוּ דְעִירֵי – והמחלוקת  
 105 בניהם היא בדברי זעירי, דְאִמְרָא אֵין טִינּוּף פְּחוּת  
 106 מְשֻׁלְשִׁים יוֹם – בהמה שטינפה אינה מקבלת זכר עד שחולפים  
 107 שלושים יום מזהטינוף, לְגְמָרִיָּה אֵית לִיה דְעִירֵי – לפי הסברא  
 108 ששמע רבי יהושע מרבותיו, יש את סברת זעירי, ואילו טינפה  
 109 טינוף גמור אחר מלאת לה ששה חודשים לא יכלה ללדת בתוך  
 110 שנתה, כי מלבד שלושים יום נמשך זמן ההריון בעז חמשה  
 111 חודשים שלמים, ואם בכל זאת ילדה בתוך שנתה, הדבר מוכיח  
 112 שהטינוף לא היה טינוף גמור, ואין לחשוש לו, ולפי זה לגמריה  
 113 יש לחשוש לטינוף רק עד סוף החודש השישי, אבל אם תטנף  
 114 לאחר מכן, אין לחשוש לאותו טינוף, ולְסְבִירָה לֵית לִיה דְעִירֵי  
 115 – אינו סובר את סברת זעירי ששלושים יום אחר הטינוף אינה  
 116 מקבלת זכר, ולפיכך יש לחוש אף לטינוף של החודש השביעי,

1 מְחַוְּנָתָא – דבר ברור הוא, שרבי יִשְׁמַעְאֵל האומר שהולד הנולד  
 2 אצל הקונה לאחר שנתה נחשב ספק בכור, פְּרָבֵי מֵאִיר סְבִירָא לִיה  
 3 דְחִיֵּשׁ לְמִיעוּטָא – דעתו כרבי מאיר החושש למיעוט, וכיון שיש  
 4 מיעוט בהמות שאינן יולדות בתוך שנתן, חושש רבי ישמעאל  
 5 שבהמה זו מן המיעוט ועדיין לא ילדה, וולד זה הוא הבכור.  
 6 ביאור נוסף: רַבִּינָא אָמַר, אִפִּילוֹ תִּימָא – אפילו אם נאמר שרבי  
 7 ישמעאל סובר כרַבָּנָן, שהולכים אחר הרוב ואין חוששין למיעוט, יש  
 8 לומר, כִּי אֵוִלִי רַבָּנָן פְּתֵר רֹבָא – כאשר הלכו כחמיה אחר הרוב,  
 9 היה זה דווקא פְּרֹבָא דְלֹא תְלִי בְּמַעֲשֵׂה – באופן שהרוב אינו תלוי  
 10 במעשה, כגון בקטן וקטנה לענין יבום שנעשים ראויים להוליד  
 11 מאליהם בלא שום פעולה, אֲבָל רֹבָא דְתְלִי בְּמַעֲשֵׂה – באופן  
 12 שהרוב תלוי במעשה, כגון עיבור הבהמה, שהוא תלוי בהרבעתה  
 13 שיעלה עליה זכר ויש לחשוש שמא לא עלה עליה זכר, לֹא הלכו  
 14 כחמיה אחר הרוב.  
 15 הגמרא מביאה ברייתא שהמחלוקת המוזכרת במשנתנו שנויה בה  
 16 בהרבה, ולאחר מכן מבארת הגמרא במה נחלקו: תַּנּוּ רַבָּנָן  
 17 בברייתא, הקונה עֵז מנכרי, ואינו יודע אם כבר ילדה אצלו, אם ילדה  
 18 בעודה פֶת שְׁנָתָה – בתוך שנתה הראשונה, בהכרח שלא ילדה קודם  
 19 לכן אצל הנכרי והולד וְדָאֵי בכור, וינתן לְבָהָן, ואם ילדה מִיכָר  
 20 וְלַחֵלָן – אחר מלאת לה שנה, הולד סָפֵק בכור, ואם קנה מהנכרי  
 21 רַחֵל, הרי שאם ילדה אצלו בעודה פֶת שְׁנָתָה – קודם שמלאו לה  
 22 שנתים, הולד וְדָאֵי בכור, וינתן לְבָהָן, מִיכָר וְלַחֵלָן – ילדה לאחר  
 23 מלאת לה שנתים, הולד סָפֵק בכור. ואם קנה מהנכרי פָּרָה, אם  
 24 כשקנאה, היתה פֶת שְׁלֹשׁ – לא מלאו לה שלש שנים, בהכרח שלא  
 25 ילדה קודם לכן אצל הנכרי, והולד הראשון וְדָאֵי בכור וינתן לְבָהָן,  
 26 אך אם קנאה מִיכָר וְלַחֵלָן – אחר שמלאו לה שלש שנים, הולד סָפֵק  
 27 בכור. ודין הַמְזוּנָה דְרִין פָּרָה. רבי יוסי פְּרָבֵי יְהוּדָה אֹמְרָא, אין דין  
 28 חמורה כדין פרה, אלא הַמְזוּנָה פֶת אֲרַבְעֵ שָׁנִים. דהיינו אף אם  
 29 לקחה בתוך שנתה הרביעית, הולד הראשון ודאי פטר חמור, כי אינה  
 30 יולדת קודם ארבע שנים, ואם נקנתה אחר כך ולדה ספק. עַד כָּאֵן  
 31 דְרַבִּי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל.  
 32 ממשיכה הברייתא: כִּשְׁנֵימָרוּ דְכָרִים אלו של רבי ישמעאל לְפִנֵּי  
 33 רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אָמַר לָהֶן – לאותם שאמרו לו שמועה זו, צָאוּ אִמְרוּ  
 34 לֹא לְרַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, מְעִית, שכן, אֵילוֹ פְּלִידָת וְיולד בְּלֶבֶד הַבְּהֵמָה  
 35 נִפְטְרָת מבכורה, כלומר אם היה הדין שרק לידת ולד ממש פוטרת  
 36 את הנולדים אחריה מבכורה, אכן הִיָּה פְּדִיבָרָה, (אלא) אֲבָל  
 37 אֲמַרְנָן כחמיה, שסִימָן הַיּוֹלֵד – הסימן המוכיח שהתחיל להווצר  
 38 ולד, ועל ידו נפטרת הבהמה מבכורה, בְּבִהְמָה דְקָחָה כגון עז או  
 39 כבשה, הוא טִינּוּף, דהיינו דם היוצא מן הרחם, ודם זה הוא ולד  
 40 שנימוח ויוצא, וּבִבְהֵמָה גְּסָה, כגון פרה או אתון, סימן לולד היא  
 41 יציאת שֶׁלִּיא – כעין כיס שהולד מונח בו, וּבְאִשָּׁה סימן הולד הוא  
 42 יציאת שֶׁפִיר – עור שיש בו צורת ולד, וְשֶׁלִּיא, כלומר או יציאת  
 43 שליא. וכל בהמה שיצא ממנה אחד מסימני הולד, הולד הנולד  
 44 אחריה אינו בכור. ולפי זה הלוקח בהמה מהנכרי וילדה אצלו, אף  
 45 שלא יתכן שילדה קודם לכן, מכל מקום הולד הנולד ממנה הוא רק  
 46 ספק בכור, משום שיש חשש שבעודה אצל הנכרי יצא ממנה אחד  
 47 מסימנים אלו, והולד שנולד עתה, אינו הבכור.  
 48 והוסיף רבי יהושע ואמר לתלמידיו שיאמרו לרבי ישמעאל, ססברא  
 49 זו שמעתי מרבותי, וְאֵילוֹם אֵנִי, אֵין אֵנִי אֹמְרָא בֵּן – אינני חולק עליך  
 50 בלשון זו, אֵלֹא אֵנִי חולק עליך בלשון אחרת, שאני אומר, עֵז  
 51 שְׁטִינְפָה כשהיא פֶת שֶׁשָׁה חודשים מלאים, דהיינו בתחילת החודש  
 52 השביעי, יכולה להיות יולדת בתוך שְׁנָתָה, וכן רַחֵל שְׁטִינְפָה פֶת  
 53 שְׁנָתָה, יכולה להיות יולדת בתוך שְׁנָתָה. ובסמך תבאר הגמרא מה  
 54 ההבדל בין הלשון שאמר בשם רבותיו לבין הלשון שאמר בעצמו.  
 55 אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֵנִי לֹא פִּאתִי לִידֵי מִדָּה זו – אינני סובר כרבי  
 56 יהושע, אֵלֹא לדעתי הכלל הוא, שכל שִׁדוּעַ שְׁבִיבָרָה, אֵין כָּאֵן  
 57 לְבָהָן פְּלוּם, דהיינו הולד שאחריו ודאי אינו בכור, וְכָל שִׁדוּעַ שֶׁלֹּא  
 58 בִּיבָרָה הָרִי זו לְבָהָן, ואם סָפֵק אם ביכרה, יֵאָבֵל בְּמוֹמוֹ לְבָעָלִים.

---

המשך ביאור למס' בכורות ליום ראשון עמ' א

- 1 שהרי אין הלידה של סוף השנה מוכיחה שהטינוף של החודש  
2 השביעי לא היה טינוף גמור, ולכן הולד ספק בכור.  
3 ביאור נוסף: **וְאִיפֹעִית אִמָּא** – ואם תרצה תוכל לומר, **דְּבִלִי עֲלָמָא**  
4 – לדעת כולם, בין לפי גמריה ובין לפי סבריה, **אִית לְהוּ דְּזַעֲרִי** –
- 5 סוברים כדעת זעירי, שבהמה שטינפה אינה מקבלת זכר שלושים יום  
6 אחר הטינוף, **וְהָא – וּבֵאן**, 'גמריה' ו'סבריה', **בְּיֹלְדָת לְמִקְוֵי**  
7 **קְמִיפְלָגִי** – נחלקו האם לפעמים בהמה יולדת קודם שנשלם החודש  
8 החמישי להריונה,

באופן שהיתה חמותה מעוברת, אינה חוששת. ואמרנו  
 בבית המדרש, מאי טעמא דרבי יהושע שאינה צריכה לחשוש שמא  
 ילדה החמות בן, משום דקפכבר רוב מעופרות יולדות, ומיעוט מהן  
 מפילות, ומתוך כל היולדות, יש מחצת זכרים ומחצת נקבות,  
 סמוך [צ"ל] – מיעוטא דמפילות למחצת דנקבות, והוה להו זכרים  
 מיעוטא – ונמצא שרק מיעוט מהמעוברות יולדות זכרים, ולמיעוטא  
 לא תיישינן – ואין חוששין למיעוט. נמצא מבואר במשנה זו, שרבי  
 יהושע אינו חושש למיעוט, ואם בן קשה, כיצד אפשר לבאר  
 במחלוקת עם רבי עקיבא בברייתא, שלשיתו חלב אינו פטר, והרי  
 רוב בהמות אינן נותנות חלב אלא אחר שילדו, ואין לחשוש למיעוט  
 בהמות שחולבות קודם שילדו.  
 מתרצת הגמרא: אלא איפוך – אכן צריך להפוך את הביאור  
 במחלוקת רבי יהושע ורבי עקיבא, ולפרש שרבי יהושע סבר שכשם  
 שטינוף פטר, כך גם חלב פטר, ורבי עקיבא אמר שחלב אינו פטר  
 משום שחוששים למיעוט. וביאור דבריו כך הוא, שאם ידוע שביכרה  
 אפילו על ידי טינוף, אין כאן לכהן כלום ובוזו אינו חולק על רבי  
 יהושע, ואם ידוע שלא ביכרה הרי זה לכהן, ואם יש ספק, אף אם  
 נותנת חלב ולדה נחשב ספק בכור.  
 הגמרא מביאה ברייתא המסייעת להפיכת הביאור במחלוקת רבי  
 יהושע ורבי עקיבא: והתניא – ואכן כך שנינו בברייתא, חלב פטר  
 דברי רבי יהושע, רבי עקיבא אומר, חלב אינו פטר.  
 הגמרא מביאה ברייתא העוסקת בחיוב מעשר בהמה על ולדות  
 בהמה שנולדו בשנה אחת: תנו רבנן, גדייה שקלדה שלש בנות  
 בפעם אחת, וכל בנותיה ילדו באותה שנה שלש שלש – כל אחת  
 שלש בנות, נמצא שהבנות ובנותיהן מונות יחדיו שנים עשרה גדיות,  
 וכיון שכל הבנות ובנותיהן נולדו בשנה אחת בולן נכנסות לדייר  
 להתעשר. אמר רבי שמעון, אני ראיתי גדייה שעישרה בתוף  
 שקלתה. ובפשוטו כוונתו שראה מקרה כזה שדיבר בו תנא קמא,  
 ובסמוך תבאר הגמרא מה ההבדל בין דברי רבי שמעון לדברי תנא  
 קמא.  
 שואלת הגמרא: למה לי למיתני שלש שלש – מדוע צריכה  
 הברייתא להעמיד שכל אחת מהבנות ילדו שלש בנות, והרי כיון שדי  
 בעשר כדי לחיוב מעשר בהמה, אפשר להעמיד באופן שתוליד חד  
 מינייהו תלת, ואינה תרתי תרתי – שרק אחת מהבנות תוליד שלש  
 בנות, ושתי האחרות ילדו כל אחת שתי בנות, ויחדיו הן שבע נכדות  
 ושלוש אמדות, ומחייבות במעשר בהמה.  
 משיבה הגמרא: אידי דאיכא חדא דלא כניא בלא שלש – אגב  
 כך שצריך שלפחות אחת מהבנות תלד שלש בנות, תנא בוליהו  
 דילדו שלש שלש – שנה התנא שכולן שילדו שלש בנות.  
 מקשה הגמרא: ולמה לי למיתני שלש בלא – מדוע בכלל הוצרכה  
 הברייתא להעמיד באופן שאחת מהן ילדה שלש, והרי יתכן שיהיו  
 עשר, באופן דלילדו בוליהו תרתי ותיתדר אייהו ותוליד בתרייהו  
 – שכל אחת מהבנות תלד רק שתי גדיות, והאם עצמה תחזור ותלד  
 עמהן עוד בת אחת, ויחדיו יהיו עשר גדיות וארבע בנות ושש  
 נכדות].

לגמריה לא אמרינן יולדת למקוטעין, ונמצא שהמטנפת בתחילת  
 חדש שביעי אינה יכולה ללדת שוב בתוך שנתה, ואם נולד לה ולד  
 אצל הקונה כשהיא עדיין בתוך שנתה, מוכח שהטינוף לא היה טינוף  
 גמור, והולד שנולד עתה הוא וודאי בכור. ואילו לכברייה אמרינן  
 יולדת למקוטעין, ואף שילדה בתוך שנתה, יש לחשוש שהטינוף  
 שהיה בתחילת החודש השביעי הוא טינוף גמור, ולכן הולד שנולד  
 בסוף שנתה הוא ספק בכור.  
 ביאור נוסף: ואבעית אימא – ואם תרצה תוכל לומר שבין לפי  
 גמריה ובין לפי סבריה לא אמרינן יולדת למקוטעין, אלא יולדת  
 רק אחר חמשה חדשי היריון שלמים, והכא במקצת היום כבולו  
 קמיפלגי – וכאן נחלקו אם מקצת היום האחרון של היריונה הוא  
 כבולו וממילא יכולה ללדת בו ביום שהוא היום האחרון של השנה,  
 או שמא אין מקצת היום כבולו, ויכולה ללדת רק למחרת שהוא היום  
 הראשון של השנה השניה. לכברייה אמרינן מקצת היום כבולו,  
 ולכן אף אם ידוע שטינופה בתחילת החודש השביעי, יכולה ללדת  
 בסוף השנה, ויש להסתפק אם הולד שנולד בסוף השנה הוא בכור,  
 ולגמריה לא אמרינן מקצת היום כבולו, ולכן אף שידוע שטינופה  
 בתחילת החודש השביעי, מכל מקום הלידה שילדת בתוך שנתה  
 מוכיחה שהטינוף לא היה טינוף גמור, והולד שנולד עתה הוא ודאי  
 בכור.  
 שנינו בברייתא: (לעיל ע"א) אמר רבי עקיבא אני לא באתי לירי מדה  
 זו, אלא כל שידוע בו שביכרה, אין כאן לכהן כלום. וכל שלא  
 ביכרה, הרי זה לכהן. ספק, יאכל במומו לבעלים. הגמרא מבררת במה  
 רבי עקיבא חולק על רבי יהושע: מאי איכא בין רבי עקיבא לרבי  
 יהושע.  
 משיבה הגמרא: אמר רבי הנינא מפורא, חלב פטר איכא בינייהו  
 – יש מחלוקת ביניהם בהמה שננתה חלב קודם שילדה, האם החלב  
 מוכיח שכבר ילדה ופטורה מבכורה, רבי עקיבא שאמר 'כל שידוע  
 שבכרה' כבר שגם חלב פטר מבכורה, שכן הלך אחר רוב  
 בהמות, ורוב בהמות אין חולבות אלא אם בן יולדות, ומה שאמר  
 'אני לא באתי לירי מדה זו' פירושו אינו סובר שרק על ידי טינוף  
 מתברר אם ביכרה, אלא גם אם לא ידוע שטינופה יש עוד אפשרות  
 לברר אם ביכרה, והיינו באופן שחולבת. ורבי יהושע כבר שחלב  
 אינו פטר, דהא איכא מיעוטא דחולבות אף על פי שאין יולדות,  
 ויש לחשוש שבהמה זו היא מן המיעוט ועדיין לא ביכרה, ולכן הולד  
 הראשון הנולד אצל המוכר נחשב ספק בכור.  
 מקשה הגמרא: ומי תייש – האם אכן חושש רבי יהושע למיעוט,  
 והתני – והרי שנינו במשנה (במנות קט) לגבי אשה שהלכה היא  
 ובעלה למדינת הים, ומת בעלה בלי בנים, ולא היו לו אחים, אבל  
 היתה לה חמות (אם בעלה) במקום שיצאה משם, ואין אפשרות  
 לברר האם החמות ילדה אחים נוספים לבעלה, אינה חוששת –  
 אינה צריכה לחשוש שמא ילדה חמותה בן וכיון שהוא אזי בעלה  
 תתחייב ביבום. אבל יצאה מליאה – אם כשהלכה מעם חמותה  
 היתה חמותה מעוברת, חוששת – יש לה לחשוש שמא ילדה חמותה  
 בן, והרי היא חייבת ביבום, ואסורה להינשא. רבי יהושע אומר, אף

המשך ביאור למס' בכורות ליום שני עמ' ב

מן הבכורה, ופטורה מן הכבורה – אם לאחר מכאן תלד זכר, אינו  
 קדוש.

גמרא

הגמרא דנה בדיני הטומאה של החררה, ובטעם שהיא טעונה קבורה:  
 תני רבי תימא בשם רבי אליעזר בן יעקב, שהחררה אינה מטמאה  
 לא במגע ולא במשא, כלומר, אף שהנפל מטמא במגע ובמשא כמו  
 נבילה, מכל מקום חררה זו אינה מטמאה, מקשה הגמרא: ומאחר  
 דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, ומשמע מכך, שאין בה ולד  
 שנימוח, אם כן אמאי תקבר – מדוע שנינו במשנה שצריך לקבור  
 אותה.

משנה

המשנה מבררת את הדין של בהמה שהפילה חתיכת דם: רבי  
 אליעזר בן יעקב אומר, בהמה נפשה ששפעה חררת דם – שהפילה  
 חתיכת דם, והוא סימן שהיה ולד ברחם הבהמה שנימוח בדם,  
 ונעשתה ממנו חררה זו, הרי זו תקבר – קוברים את החררה, אף  
 שאין בה שום קדושה, כדי לפרסם שהבהמה הפילה וידעו שנפטרה